

Arrest

nr. 270 167 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ loco advocaat F. GELEYN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 april 2021 en op 7 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 november 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Koerdische origine afkomstig uit Oshnavieh, WestAzerbeidzjan. U bent gehuwd met S. M. (O.V. (...)), met wie u een dochter heeft, E. A. (O.V. (...)), en werkte in Iran als lasser en autohersteller op zelfstandige basis. Sinds 2010 had u op regelmatige basis opdrachten in Iraaks Koerdistan en reisde u om die reden vaak naar Erbil in Irak. In 2014 had u tevens een opdracht in het kamp van de Koerdische Democratische Partij van Iran (Hezb-e Democrate Kurdistan-e Iran (KDPI)) in Gerdachal. U kwam aan deze opdracht via A. B., een lid van de partij dat bevriend was met uw vader. Via A. kwam u in contact met R. A., die lid was van de Koerdische Democratische Partij (Hizba Dêmokrata Kurdistanê-Îran (KDP-I), een afscheuring van de KDPI). Hij had voor u een job in Koya, in het hoofdkwartier van de partij. In maart of april 2015 werkte u tweemaal in Koya en nadien ging u verder met uw eigen opdrachten in Erbil. In mei 2015 keerde u terug naar uw familie in Iran. De nacht na uw terugkeer vielen rond 6 uur 's ochtends een aantal mannen jullie woning binnen. U werd geboeid en geblinddoekt en meegenomen met een wagen. U werd naar een ruimte gebracht waar u enkele uren wachtte. Nadien werd u door twee mannen ondervraagd over uw identiteit en uw werk, in het bijzonder uw activiteiten in Irak. Ze vroegen of u voor de Koerdische partijen werkte, wat u ontkende. U werd geslagen. De mannen toonden foto's van u in het hoofdkwartier in Koya. U bleef ontkennen en stelde dat de foto's gefotoshopt waren. U bracht vier dagen door op die plaats en werd nadien overgebracht naar een andere plaats, anderhalf uur rijden daarvandaan. Toen u daar aankwam, werd u door twee nieuwe personen ondervraagd. Ze deelden u mee dat u bij het Ettelaat (inlichtingendienst van Iran) in Razaya was. U werd opnieuw verhoord en geslagen maar u bleef ontkennen gewerkt te hebben voor de Koerdische partijen. Na enkele dagen zag u evenwel geen uitweg meer en gaf u toe daar gewerkt te hebben, zij het enkel voor het geld. U diende een schriftelijke verklaring af te leggen en uw verklaringen te herhalen voor een zekere H. A.. Deze vertelde u dat, indien u met hem samenwerkte, alles u vergeven werd. Nadien werd u naar een andere, meer comfortabele kamer gebracht. De dag nadien werd u opnieuw naar de verhoorkamer gebracht en kreeg u een opdracht. U zou vrijgelaten worden en diende gewoon uw werk in Erbil verder te zetten zoals altijd. In Erbil zou u een telefooncontact krijgen. Van zodra u opnieuw naar Koya diende te gaan, moest u het contact benaderen. In Koya zou u vier GPS'en moeten installeren. U aanvaardde de opdracht en werd vrijgelaten. Na een paar dagen reisde u opnieuw naar Erbil. In Erbil contacteerde u via de gsm van een vriend A. B. en vroeg hem naar uw bureau in Erbil te komen. De dag nadien kwam hij langs. U vertelde over uw opdracht voor het Ettelaat. A. verzekerde u dat u geen nieuwe opdrachten zou krijgen in Koya en zei dat hij de situatie zou oplossen. In juli 2015 keerde u terug naar Iran. U werd telefonisch gecontacteerd door het Ettelaat en zei geen opdracht meer gekregen te hebben. Bovendien was uw paspoort vol en kon u niet terug naar Irak reizen. U kreeg hierna een werkvergunning voor Erbil en een reisboekje. In augustus 2015 keerde u terug naar Irak, maar met uw vergunning mocht u maar tien dagen blijven. Toen u in augustus 2015 terugkeerde naar Iran, diende u zich aan te melden bij het Ettelaat. U werd drie dagen vastgehouden, ondervraagd, geslagen en bedreigd. U verdedigde u door te zeggen dat u niet op eigen initiatief opdrachten kon krijgen. Nadien, tot het einde van 2015, kon u telkens maar voor een periode van 10 dagen naar Irak gaan. In 2016 verviel uw paspoort en vroeg u een nieuw aan. In de maand favardin 1395 (Perzische tijdsrekening, stemt in de westerse tijdsrekening overeen met april 2016) verliet u Iran op legale wijze, samen met uw echtgenote en dochter. U reisde met de wagen van uw schoonvader tot aan de Turkse grens en nam van daar de bus tot in Turkije. Enkele maanden na jullie vertrek, in 2016, werd uw schoonbroer, S. M., door het Ettelaat gearresteerd en gemarteld. Hij werd naar u en uw echtgenote bevraagd. In Turkije meldden jullie zich aan bij de Verenigde Naties voor een verzoek om internationale bescherming, doch jullie kregen hierop nog geen antwoord. Na 2 jaar en 7 of 8 maanden, eind 2018, vertrokken u en uw echtgenote op illegale wijze naar Griekenland omdat u de aanwezigheid van de Iraanse autoriteiten in Turkije vreesde. In Griekenland dienden jullie eveneens een verzoek om internationale bescherming in, waarin u evenmin reeds een beslissing kreeg. In Griekenland ontstonden er conflicten tussen u en uw echtgenote en gingen jullie uiteen. De officiële scheiding is evenwel nog niet rond. Uw echtgenote vertrok in juli 2019 naar België, waar zij op basis van haar eigen motieven een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 augustus 2019. Uzelf volgde ongeveer een jaar later uw echtgenote naar België en kwam hier aan in juli 2020. Op 6 augustus 2020 diende u bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in. Na uw aankomst in België werd u sympathisant van de KDPI en nam u deel aan een aantal vergaderingen waaronder een vergadering ter nagedachtenis van de dood van Dr. S. en aan een manifestatie voor de Iraanse ambassade.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw vervallen paspoort geldig tot 23 februari 2016; een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en de shenasnameh van uw (ex-)vrouw; een kopie van uw Karte-e Melli (nationale kaart); een attest van de KDPI ter staving van uw sympathieën voor de partij; een foto van uw vader samen met A. B. waarmee u wilde aantonen dat uw vader vroeger met hem contact had; een in Koya genomen foto van een zekere F. F. I. met het oppositielid K. A. die u neerlegde omdat u ten tijde van het nemen van de foto ook in de

buurt stond; twee foto's van een auto van Ettelaat in Turkije, waarmee u de aanwezigheid van de Iraanse autoriteiten in Turkije wenste aan te tonen; twee foto's van uw gewonde schoonbroer; foto's van u aanwezig op activiteiten van de KDPI in België; en enkele screenshots van een Messengerconversatie met A. B. (waarbij hij u onder meer voorgaande foto van uw vader met hem doorstuurde).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen een aantal tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd wordt.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de persoon die u ondervroeg tijdens uw eerste arrestatie, één van de personen was die u thuis was komen arresteren (CGVS I p. 18), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat de personen die u toen hebben gearresteerd andere personen waren dan diegene die u hebben ondervraagd (CGVS II p. 12).

Verder verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw ogen altijd toe waren als u van de ondervragingskamer naar de isolatiecel werd gebracht (CGVS I p. 19), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat uw ogen niet dichtgedaan werden als men u van de ondervragingskamer naar de isolatiecel bracht (CGVS II p. 12).

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u pas bekend heeft dat u in het hoofdkwartier van het kamp in Koya was geweest toen u zich in Razaya bevond (CGVS I p. 14), terwijl u tijdens uw tweede onderhoud verklaarde dat u reeds dergelijke bekentenissen had afgelegd toen u zich nog in uw arrestatieplaats in Oshnavieh bevond (CGVS II p. 13).

Verder verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat men u tijdens uw arrestatie vroeg hoe u terecht was gekomen in het hoofdkwartier van het kamp in Koya en dat u de naam van A. had gegeven (CGVS I p. 14), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat u niet werd gevraagd hoe u met kamp Koya in contact was gekomen en u ook geen namen had gegeven (CGVS II p. 13).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkende u telkenmale uw eerder afgelegde verklaringen (CGVS II p. 12-13-14). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen volstaat echter niet ter verantwoording van deze tegenstrijdigheden.

Ook over de isolatiecel zelf legde u tegenstijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u een deken had liggen in de cel (CGVS I p. 18), terwijl u later verklaarde dat u helemaal niets had in uw cel, ook geen deken (CGVS II p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen en zei u dat u tijdens uw eerste onderhoud sprak over de cel in Razaya (CGVS II p. 12). Deze verklaring kan niet als een voldoende uitleg worden beschouwd aangezien uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud zeer duidelijk blijkt dat de gestelde vragen over uw arrestatieplaats in Oshnavieh handelden en bovendien, toen u later in het onderhoud gevraagd werd hoe uw isolatiecel in Razaya er uitzag, u louter verklaarde dat die er hetzelfde uitzag als in Oshnavieh en dat het enige verschil was dat het eten onderaan door de deur werd gegeven in plaats van bovenaan. Er werd toen met geen woord over een deken gerept (CGVS I p. 18-19). Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat u na uw vrijlating contact opnam met A. via de telefoon van een vriend, A., met wie u samenwerkte. Gevraagd naar de volledige naam van A. diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS I p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud legde u volledig andere verklaringen af. Zo verklaarde u plots dat u naar A. belde met de telefoon van F. S. A., een peshmerga die bij u werkte (CGVS II p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid gaf u plots een volledige naam van een A. en bevestigde u nogmaals dat u met de telefoon van F. heeft gebeld naar A. (CGVS II p. 15). Een louter bevestigen van uw laatste verklaringen is uiteraard ook geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat u van augustus 2015 tot december 2015 tot twee keer per maand, zowel toen u in Irak was als toen u in Iran was, gebeld werd door het Ettelaat op de GSM die u van hen gekregen had (CGVS I p. 20). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat u enkel toen u in Iran was gecontacteerd werd door het Ettelaat en dit op uw eigen GSM en nooit op de

GSM die u van hen kreeg (CGVS II p.15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkende u wederom louter uw eerder afgelegde verklaringen (CGVS II p. 18).

Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat aan uw asielrelaas geen geloof meer kan gehecht worden blijkt ten slotte uit uw houding. Niettegenstaande u reeds in april 2015 door Ettelaat werd gearresteerd, ondervraagd, geslagen en bedreigd, wachtte u nog tot begin 2016 om Iran definitief te verlaten en keerde u, zelfs nadat u in augustus 2015 een tweede keer gearresteerd werd, nog verschillende keren terug vanuit Irak naar Iran terwijl u de opdracht die u van Ettelaat gekregen had nog steeds niet vervuld had en u nog steeds door hen telefonisch onder druk werd gezet om deze alsnog te vervullen. U verklaarde in dit verband louter dat u terugkeerde omdat u wachtte op uw paspoort (CGVS I p.21). Deze verklaring is niet afdoende. Van iemand die vervolging vreest kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat die zich zo snel als mogelijk in veiligheid stelt. Uw regelmatige terugkeer ondermijnt aldus danig uw stelling als zou er in uw hoofde sprake zijn van een vrees voor vervolging. Daarenboven stak u legaal, in het bezit van uw eigen paspoort, de Iraans-Turkse grens over terwijl u zelf verklaarde dat Ettelaat mensen heeft aan de grens. Uw loutere verklaring dat de grenzen sterk van elkaar verschillen en dat u er niet aan gedacht heeft dat Ettelaat uw paspoortgegevens zou kunnen doorgegeven hebben (CGVS II p.17) is niet afdoende. Dat u het risico nam Iran legaal te verlaten zet uw geloofwaardigheid de Iraanse autoriteiten te vrezende andermaal op de helling.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtmotieven maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/ of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat uw deelname aan één betoging en een tweetal bijeenkomsten betreft dewelke u staafde met enkele foto's dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u Iran reeds heeft verlaten in 2016, dit uw enige KDPI-activiteiten betreffen. Nergens uit uw verklaringen of uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u in Turkije of Griekenland activiteiten zou hebben ontplooid voor de KDPI (CGVS I p. 10; CGVS II p. 18). Dat u in de afgelopen vijf jaar slechts aan een drietal oppositieactiviteiten heeft deelgenomen, verraadt geen grote politieke betrokkenheid. Voorts blijkt ook niet uit de door u neergelegde documenten dat u tijdens deze manifestatie een speciale rol toebedeeld kreeg. Zo bent u op de foto's enkel als een gewone deelnemer met een vlag te zien. Op de foto's van de bijeenkomsten bent u te zien als louter toehoorder/luisteraar. Uit voorgaande bevindingen komt naar voor dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent met de Iraanse politiek en/of oppositie. Gelet op uw beperkte politieke profiel en uw extreem beperkte politieke activiteiten kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Wat betreft uw (beperkte) politieke posts op uw facebookaccount dient te worden opgemerkt dat u op facebook niet actief bent onder uw officiële naam A. E. maar onder uw roepnaam B. E.. Uit niets blijkt bijgevolg dat de Iraanse autoriteiten kennis (kunnen) hebben van (de inhoud van) uw sociale media. Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, blijkt bovendien uit niets dat het voor u onoverkomenlijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte facebookposts te wissen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopie van uw vervallen paspoort, de kopie van uw shenasnameh en de shenasnameh van uw ex-echtgenote en de kopie van uw melikaart staven louter uw identiteit, uw nationaliteit, uw huwelijk en het feit dat u vaak naar Irak reisde, wat hier niet betwist wordt. Het attest van de KDPI waarin verklaard wordt dat u Iran diende te verlaten omdat u onderdrukt werd door de Islamitische republiek Iran vertoont een sterk gesolliciteerd karakter. Bovendien dient een document, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Op de foto van uw vader met A. B. en de foto van F. F. I. met K. A. zijn louter enkele mensen te zien, niets meer. Hieruit blijkt evenwel nergens dat u door het Ettelaat onder druk werd gezet om samen te werken. De foto's van een voertuig van Iraanse ordediensten in Turkije hebben, voor zover al aangetoond zou zijn dat ze in Turkije getrokken zijn, geen link met uw relaas. De twee foto's volgens u van uw gewonde schoonbroer tonen enkel een onherkenbare gewonde man. Nergens kan hieruit afgeleid worden dat dit uw schoonbroer zou zijn noch dat hij omwille van uw problemen gewond zou zijn geraakt. De screenshots van een Messengerconversatie tussen u en A. B. tonen enkel aan dat jullie enkele audiogesprekken hebben gehad, maar tonen geenszins aan dat u hieromtrent problemen zou gekend hebben met de Iraanse autoriteiten.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het feit dat uw ex-echtgenote M. S. (O.V. (...)) in België erkend werd als vluchteling, niets kan wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op haar individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Hij geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Verzoeker gaat concreet en uitgebreid in op de motieven betreffende zijn engagement en de betrokkenheid bij KDPI-activiteiten; betreffende de situatie omtrent het legaal verlaten van Iran alsook de overige verklaringen.

Verzoeker wijst vervolgens op het voordeel van de twijfel en meent dat hij in casu voldoet aan de cumulatieve voorwaarden zodat hem dit voordeel moet worden gegund.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Na een juridische uiteenzetting stelt verzoeker dat een terugkeer naar Iran hem zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade.

Ten slotte vraagt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd:

- "Letter of confirmation" van KDPI van 3 februari 2021 waarin wordt geattesteerd dat verzoeker een sympathisant van KDPI is;
- Een e-mailbericht van KDPI naar verzoekers raadsman;

- "Annual Report on the Situation of Human Rights in Kurdistan of Iran in 2020" van KMMK-G van februari 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk

kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

2.3.3.1. Verzoekers beschermingsverzoek is gesteund op een vrees voor de Iraanse autoriteiten (het Ettelaat). Hij stelt Iran te hebben verlaten omdat hij niet is ingegaan op zijn belofte - dit na aanhoudingen omwille van zijn zogenaamde politieke activiteiten en zijn reizen naar Irak en onder dwang - om voor het Ettelaat te werken door onder meer te spioneren in Iraaks Koerdistan bij KDPI. Verzoeker heeft er ook op gewezen dat zijn schoonbroer, enkele maanden na verzoekers vertrek met zijn echtgenote uit Iran, door het Ettelaat werd gearresteerd en gemarteld en dat er toen naar hem en zijn echtgenote werd gevraagd. Ten slotte kan aangestipt worden dat verzoeker verklaart dat hij na aankomst in België een sympathisant werd van het KDPI, dat hij deelnam aan een aantal vergaderingen alsook aan een manifestatie voor de Iraanse ambassade.

2.3.3.2. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hecht aan verzoekers problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van tegenstrijdige verklaringen inzake zijn aanhoudingen en gelet op het gegeven dat hij na zijn tweede arrestatie in 2015 nog verschillende keren vanuit Irak terugkeerde naar Iran.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing ook rekening gehouden met verzoekers activiteiten in België.

Er wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoeker noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend daar hij er immers niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.3.3.3. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en de opmerkingen ter terechtzitting blijkt dat verweerder de echtgenote van verzoeker heeft erkend als vluchteling.

Niettegenstaande de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, herinnert de Raad er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat

“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn: “Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”.

Er dient vastgesteld te worden dat de Raad geen kennis heeft over de grondslag, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de erkenningsbeslissing in hoofde van verzoekers echtgenote. Evenmin beschikt de Raad over de gehoren van verzoekers echtgenote. Dergelijke kennis van de gehoren en erkenningsbeslissing is nochtans essentieel om een mogelijk verband of de implicaties van deze erkenning in te schatten op de persoonlijke situatie van verzoeker bij terugkeer naar Iran.

In casu dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoeker en zijn echtgenote, beiden van Koerdische afkomst, rond april 2016 samen Iran hebben verlaten. Ook wordt niet betwist dat zij zich later in Turkije samen hebben gemeld bij de Verenigde Naties voor een verzoek om internationale bescherming doch bij gebrek aan een antwoord na meer dan 2,5 jaar zijn vertrokken naar Europa.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker bij zijn huidig verzoek om internationale bescherming heeft aangegeven dat hij en zijn gezin Iran hebben verlaten omwille van zijn problemen met het Ettelaat (Iraanse inlichtingendienst) en dat er voor hun vertrek geen andere redenen zijn geweest (persoonlijk onderhoud I, p. 21; persoonlijk onderhoud II, p. 17). Verzoeker gaf evenwel bijkomend aan dat zijn echtgenote ook problemen heeft gekend met het Ettelaat wegens haar “politieke familie” en dat hij pas in Turkije te weten kwam dat zij zou verkracht zijn geweest (persoonlijk onderhoud I, p. 21). De Raad merkt voorts op dat verzoeker ten overstaan van het CGVS eveneens heeft verklaard dat tijdens zijn eerste arrestatie werd verwezen naar zijn schoonfamilie die een “politieke familie” is (persoonlijk onderhoud I, p. 14).

De Raad stipt aldus aan dat uit verzoekers verklaringen afgeleid kan worden dat de echtgenote, zij het via verzoeker of haar familie, eveneens problemen heeft gekend met het Ettelaat. Noch uit het rechtsplegingsdossier noch uit de opmerkingen ter terechtzitting, blijkt dat verzoekers echtgenote andere problemen heeft aangehaald. De Raad heeft in deze stand van het geding geenszins kennis van andere problemen van verzoekers echtgenote aangehaald in het kader van haar beschermingsverzoek. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat zonder nader onderzoek geen abstractie kan gemaakt worden van de erkenning van verzoekers echtgenote en de redenen voor vervolging in hoofde van de echtgenote nu in casu niet uitgesloten kan worden dat verzoeker reeds wegens zijn huwelijksband met deze erkende persoon zelf vervolging of ernstige schade riskeert.

De Raad merkt in dit verband op dat, hoewel verzoeker aangaf sinds 2020 feitelijk gescheiden te zijn (Verklaring DVZ 18 september 2020, p. 7) en zij ook op afzonderlijke tijdstippen om bescherming hebben verzocht in België, uit niets blijkt dat de echtscheiding rond is. Verweerder geeft in tegendeel in de bestreden beslissing aan dat er (nog) geen sprake is van een officiële echtscheiding. Uit de loutere echtscheiding of feitelijke scheiding kan bovendien niet afgeleid worden dat verzoeker geen vervolging of ernstige schade wegens de Iraanse autoriteiten (meer) riskeert, te meer de informatie omtrent de redenen van erkenning van verzoekers (ex-)echtgenote ontbreekt. De Raad benadrukt dat zelfs in geval van een scheiding zich een afdoende onderzoek opdringt naar de redenen van erkenning van verzoekers echtgenote die kan zijn gebaseerd op/of gelieerd zijn aan het vluchtrelaas van verzoeker. Ook kan het zijn dat hierbij verder de mogelijkheid dient nagegaan te worden van een toegeschreven politieke overtuiging op basis van een eerdere huwelijksband of omwille van banden met de schoonfamilie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de Raad in deze stand van het geding zonder nader onderzoek en bij gebrek aan kennis van essentiële elementen de commissaris-generaal niet bijtreden in het oordeel dat de erkenning van verzoekers echtgenote niets kan wijzigen aan de appreciatie in de bestreden beslissing.

2.3.3.4. Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 november 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU